

Asia: VN/11304/2024-VM-28

Lausuntopyyntö luonnoksesta hallituksen esitykseksi eduskunnalle laeiksi vuoden 2026 tuloveroasteikosta ja tuloverolain muuttamisesta sekä eräiksi muiksi verolaeiksi

Lausunnonantajan lausunto

Voitte kirjoittaa lausuntonne alla olevaan tekstikenttään

LAUSUNTO LUONNOKSESTA HALLITUKSEN ESITYKSEKSI EDUSKUNNALLE LAEIKSI VUODEN 2026 TULOVEROASTEIKOSTA JA TULOVEROLAIN MUUTTAMISESTA SEKÄ ERÄIKSI MUIKSI VEROLAEIKSI

Valtiovarainministeriö on pyytänyt lausuntoa luonnoksesta hallituksen esitykseksi eduskunnalle laeiksi vuoden 2026 tuloveroasteikosta ja tuloverolain muuttamisesta sekä eräiksi muiksi verolaeiksi.

Suomen Yrittäjät esittää lausuntonaan seuraavaa:

Pääministeri Petteri Orpon hallituksen veropolitiikan tavoitteena on kotitalouksien ostovoiman kohentuminen, työnteon kannustimien parantuminen ja talouskasvun edellytysten vahvistuminen. Verotuksen pitää kannustaa yrittäjyyteen ja tukea kotimaista omistajuutta. Hallituksen esitysluonnokseen sisältyvillä ehdotuksilla pyritään edistämään näitä päämääriä, minkä lisäksi tavoitteena on verojärjestelmän yksinkertaistaminen, veropohjan tiivistäminen, hallinnollisen taakan keventäminen ja verotuksen ennakoitavuuden parantaminen.

Suomen Yrittäjät pitää esityksen tavoitteita erittäin kannatettavina. Oikea suunta on myös jatkaa verotuksen painopisteen siirtämistä työn ja yrittämisen verotuksesta kulutuksen ja haittojen verotukseen. Verotuksen kevenemisen ja sääntelyn joustavoittamisen lisäksi esityksen sisältyvät ehdotukset myös osin kiristäisivät verotusta. Kun otetaan huomioon, että talouskasvun edellytysten vahvistamiseen tähtäävät toimet merkitsisivät miljardiluokan veronkevennyksiä, verotuottojen kasvua tavoittelevia ehdotuksia voidaan julkisen talouden näkökulmasta pitää ymmärrettävinä ja

perusteltuina. Veropohjan tiivistämiseen tähtääviin toimiin liittyy kuitenkin eräitä ongelmia, joita käsitellään jäljempänä.

Ansiotulojen verotus

Ansiotuloverotuksen keventäminen kaikilla tulotasoilla työn vastaanottamisen kannustimien parantamiseksi ja ostovoiman vahvistamiseksi on erittäin kannatettavaa. Erityisen myönteisenä pidämme ylimpien marginaaliveroasteiden laskemista noin 52 prosenttiin, sillä nykyinen noin 60 prosentin marginaaliverotus heikentää työnteon kannustimia ja kasvun edellytyksiä. Tuoreesta taloustieteellisestä tutkimuksesta saa tukea sille, että jo pienillä käyttäytymisvaikutuksilla kevennyksen itserahoitusaste voi olla sata prosenttia. Muutos rohkaisee lisäämään työntekoa, vaihtamaan työpaikkaa ja kouluttautumaan.

Työtulovähennyksen lapsikorotus

Hallitus päätti kevään kehysriihessä kasvattaa työtulovähennyksen lapsikorotusta noin 100 miljoonalla eurolla vuodesta 2026 alkaen alaikäisten lasten huoltajien työnteon kannustimien parantamiseksi. Lapsikorotusta ehdotetaan korotettavaksi nykyisestä 50 eurosta 105 euroon per lapsi.

Pidämme ehdotusta työn vastaanottamisen kannustimien parantamiseksi kannatettavana.

Eläketulon lisävero

Marginaaliveroasteen alentamisen yhteydessä valtion tuloveroasteikkoon tehdään muutoksia, jotka kiristäisivät eläketulon verotusta tulovälillä noin 41 000–126 000 euroa. Tuloveroasteikkoon tehtävien muutosten eläketulon verotusta kiristävän vaikutuksen pienentämiseksi hallitus päätti lieventää eläketulon lisäveroa 80 miljoonalla eurolla vuodesta 2026 alkaen. Tähän perustuen eläketulon lisäveron veroprosenttia ehdotetaan alennettavaksi 5,85 prosentista 4 prosenttiin. Lisäksi tulorajaa, jonka ylittävästä tulon osasta eläketulon lisäveroa on suoritettava, ehdotetaan korotettavaksi nykyisestä 47 000 eurosta 57 000 euroon. Lausuntopyynnön mukaan hallitus tulee vielä korjaamaan suurempien eläkkeiden verotuksen tasoa, jotta niiden verotus ei kevene vastaavan palkkatulon verotusta enempää.

Eläketulon lisäveron alentamista voidaan pitää sinänsä perusteltuna, koska ylemmissä tuloluokissa eläketulojen verotus on kireää. On kuitenkin syytä huomioida, että eläketulon verotuksen

alentamisella ei saavuteta vastaavia positiivisia vaikutuksia talouskasvuun kuin työn verotuksen osalta. Esitys myös heikentää 80 miljoonaa euroa julkisen talouden tilaa vuositasolla.

Työmarkkinajärjestöjen jäsenmaksujen vähentäminen verotuksessa

Kevään puoliväliriihessä hallitus päätti poistaa työmarkkinajärjestöjen jäsenmaksujen verovähennysoikeuden sekä työnantajajärjestöjen että työntekijäjärjestöjen jäsenmaksuilta. Tähän perustuen tuloverolakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että työmarkkinajärjestöjen jäsenmaksut eivät olisi enää vähennyskelpoisia menoja vuodesta 2026 alkaen.

Työmarkkinajärjestöjen jäsenmaksujen säätäminen vähennyskeltottomiksi olisi vastoin verotuksen nettotulon verottamista koskevaa periaatetta. Kaikki tulonhankkimiskulut tulee saada vähentää kokonaisuudessaan.

Esitysluonnoksessa työmarkkinajärjestön jäsenmaksu on määritelty hyvin laajasti ja vähennysoikeuden poistaminen koskisi varsinaisten työmarkkinajärjestöjen lisäksi sellaisten järjestöjen jäsenmaksuja, joilla voisi olla sääntöjensä mukaan työmarkkinatoimintaan liittyviä tavoitteita. Työmarkkinatoimintaan liittyvillä tavoitteilla puolestaan tarkoitettaisiin esimerkiksi sitä, että järjestön sääntöjen mukaisena toimintana voisi olla tietyn ammattikunnan taloudellinen, ammatillinen tai muu työmarkkinatoimintaan liittyvä edunvalvonta. Esityksen mukaiset laavat määritelmät johtaisivat myös niin sanottuun saastumisvaikutukseen erilaisissa järjestörakenteissa.

Työnantajajärjestöjen osalta vähennysoikeus ehdotetaan poistettavaksi yritystoiminnan edistämiseen tähtäävien järjestöjen jäsenmaksuilta, jos järjestöllä on mahdollista sen omien sääntöjen mukaan olla työmarkkinatoimintaa koskevia tavoitteita. Lisäksi työnantajajärjestöjen osalta vähennyskeltottomiksi ehdotetaan säädettäväksi jäsenmaksut järjestöissä, jotka ovat jäseninä toisissa järjestöissä, joilla voi olla työmarkkinatoimintaan liittyviä tavoitteita. Vähennyskeltottomia olisivat myös jäsenmaksut järjestöissä, joilla on läheinen suhde toiseen toimijaan, jolla voi olla työmarkkinatoimintaan liittyviä tavoitteita.

Yhtäältä ehdotus voisi johtaa laajaan työntekijä- ja työnantajajärjestöjen jäsenmaksujen vähennysoikeuden poistumiseen, mutta toisaalta määritelmien väljyys ja tulkinnanvaraisuus synnyttäisi erittäin paljon tulkintatilanteita. Tulkinnallista lainsäädäntöä ei tule säätää, ja jatkovalmistelussa esitystä on välttämätöntä tarkentaa. Sääntelyn tulee täyttää täsmällisyyden ja tarkkarajaisuuden vaatimukset, mikä ei esitysluonnokseen sisältyvän ehdotuksen osalta täyty.

Luonnoksessa todetaan (s. 19), että joissakin tilanteissa yksittäisen jäsenmaksua maksavan yrityksen voisi olla haastavaa selvittää, onko sen maksama jäsenmaksu vähennyskelpoinen vai ei. Luonnoksen

mukaan käytännössä ongelmaa helpottaisi olennaisesti, jos järjestöt itse ilmoittaisivat jäsenilleen, ovatko jäsenmaksut ehdotetun sääntelyn nojalla vähennyskelpoisia. Ajatus siitä, että järjestöjen tulisi tiedottaa jäseniään jäsenmaksun verovähennyskelpoisuudesta tai -kelvottomuudesta, on perin erikoinen ja ristiriitainen, kun otetaan huomioon, että järjestöllä ei olisi mahdollisuutta hakea Verohallinnolta sitovaa ennakkollista kannanottoa jäsenmaksun verokohtelusta. Ehdotettu sääntely voisi myös johtaa järjestelyihin, joilla esimerkiksi nykyisin yksilöimättömät jäsenmaksut pyritään yksilöimään siten, että ne jatkossakin olisivat verovähennyskelpoisia. Tämä johtaisi hallinnollisesti hyvin raskaaseen ja verosuunnittelulle alttiiseen tilanteeseen, mikä ei ole toivottavaa.

Ehdotus työmarkkinajärjestön jäsenmaksun verovähennysoikeuden poistamisesta on vallitsevassa julkisen talouden tilanteessa ymmärrettävä. Suomen Yrittäjät pitää tärkeänä, että jäsenmaksun verokohtelun mahdollinen muutos toteutetaan symmetrisesti, kuten hallitus kehysriihessä linjasi.

Suomen Yrittäjät ei ole työmarkkinajärjestö, ja sen jäsenmaksu on vakiintuneesti katsottu verotuksessa vähennyskelpoiseksi tulon hankkimisesta tai säilyttämisestä johtuneeksi menoksi. Katsomme, että mikäli ei-tömarkkinajärjestö rinnastetaan jäsenmaksun verovähennysoikeuden osalta työmarkkinajärjestöön, johdonmukaista on, että myös Suomen Yrittäjillä on jatkossa mahdollisuus osallistua kaikkeen työntekijöiden eläke- ja sosiaalivakuutusjärjestelmiä koskevaan valmisteluun tasapuolisesti perinteisten työmarkkinajärjestöjen kanssa.

Työhuonevähennys

Osana kasvutoimien rahoitusta hallitus päätti poistaa kaavamaisen työhuonevähennyksen. Hallituksen esitysluonnoksen mukaan tässä yhteydessä kaavamaisella työhuonevähennyksellä tarkoitetaan palkansaajille työnantajan kanssa sovitun etätyön perusteella myönnettävää työhuonevähennystä. Esitys-luonnoksen mukaan vähennystä ei enää myönnettäisi myöskään todellisten kustannusten mukaan laskettuna verovelvollisen omassa tai perheen käytössä olevassa asunnossa tai vapaa-ajan asunnossa tapahtuvan työskentelyn perusteella.

Pidämme erinomaisena, että ministeriön lainvalmistelussa on huomioitu yksityiset elinkeinonharjoittajat (niin sanotut toiminimiyrittäjät), jotka eivät voi saada yritystulosta 750 euron tulonhankkimisvähennystä, joka palkansaajille myönnetään palkkatulon perusteella automaattisesti. Työhuonevähennyksen poistaminen koskisi ehdotetussa säännöksessä mainitun asunnon käyttämistä tuloverolain mukaan verotettavien tulojen hankintaan, eikä sillä olisi vaikutusta elinkeinotoiminnan tai maatilatalouden menoiksi katsottavien kulujen vähennyskelpoisuuteen.

On perusteltua, että elinkeinotulosta voisi vastaisuudessakin tehdä kaavamaisen työhuonevähennyksen, eikä noin 4 000 toiminimiyrittäjän verotus ansiotulon keventämisestä huolimatta siten muutoksen takia kiristyisi. Kaavamainen vähennys on ollut käytössä noin

viisikymmentä vuotta, ja se hyödyttää hallinnollisen taakan rajaamisen näkökulmasta sekä verovelvollisia että Verohallintoa.

Esitysluonnoksen perusteella ehdotuksen tavoitteena vaikuttaisi olevan poistaa nimenomaan palkansaajien etätyöskentelyn perusteella myönnettävä työhuonevähennys. Käytännössä esiintynee tilanteita, joissa kodissa tapahtuvasta etätyöskentelystä ei välttämättä aiheudu juuri ylimääräisiä kustannuksia. On kuitenkin syytä korostaa, että muunkinlaisia tilanteita esiintyy. Pidämme erittäin kyseenalaisena, miksi esimerkiksi osakeyhtiömuodossa toimiva yksinyrittäjä, joka harjoittaa yrityksen lukuun liiketoimintaa, hoitaa laskutuksen ja kirjanpidon laatimisen, säilyttää kirjanpitoaineiston ja mahdollisesti hoitaa myös asiakastapaamisia kotinsa yhteydessä sijaitsevasta yhtiön ainoasta toimipaikasta, ei olisi oikeutettu vähennykseen. Mahdollisen muutoksen yhteydessä tulee ottaa huomioon, että yhtiöllä on lakisääteisiä velvollisuuksia muun muassa dokumentaation säilyttämiseen. Myös palkansaajapuolella voi esiintyä tilanteita, joissa työntekijälle ei ole osoitettu työnantajan tiloissa tai muualla työtekemispaiikkaa. Vähintään silloin, kun koti on palkansaajan varsinainen työtekemispaiikka, kaavamainen vähennysoikeus olisi myös perusteltua säilyttää. Lisäksi työn laatu voi edellyttää myös kotona tehtävää työtä. Eräille ammattiryhmille työhuoneen käyttäminen joko oman kodin yhteydessä tai asunnosta erillään sijaitsevassa tilassa voi käytännössä olla lähes välttämätöntä.

Esitämme, että jatkovalmistelussa huomioidaan erityisesti tilanteet, joissa yritystoimintaa harjoitetaan kodin yhteydessä sijaitsevasta toimipaikasta. Katsomme, että vähintään tilanteissa, joissa yhtiöllä ei ole muualla toimipaikka, oikeus kaavamaisen työhuonevähennyksen tekemiseen tulisi säilyttää.

Ehdotettu säännös koskisi vain säännöksessä mainittujen asuntojen kustannuksia, joten esimerkiksi kodin ulkopuolelta hankitun työtilan kustannuksia arvioitaisiin tulon hankkimista ja säilyttämistä koskevien menojen vähennyskelpoisuutta koskevien yleisten säännösten mukaan. Tämä on sinänsä kannatettavaa ratkaisu, johon kuitenkin voi liittyä yhdenvertaisuusnäkökohtia.

Esimerkiksi jos osakeyhtiömuodossa toimiva yrittäjä hankkii yritykselle toimitilan kodin ulkopuolelta sen sijaan että toimisi vastaavankokoisesta oman kotinsa yhteydessä sijaitsevasta yhtiön (ainoasta) toimipaikasta käsin, kulut olisivat vähennyskelpoisia yleisten säännösten mukaan. Kuitenkaan kodin yhteydessä sijaitsevasta yhtiön käytössä olevasta tilasta ei saisi kaavamaisesti työhuonevähennystä, vaikka siitä verovelvolliselle kuluja aiheutuisi. Emme pidä ratkaisua perusteltuna. Luonnollisten vähennysten tarkoituksena on, että verotus kohdistuisi verovelvollisen nettotuloihin. Työhuonevähennyksen säilyttämiselle on edelleen perusteet verotuksen neutraalisuuden ja horisontaalisen oikeudenmukaisuuden näkökulmasta.

Muutos voisi myös johtaa siihen, että oman kodin yhteydessä sijaitsevasta yhtiön hallinnassa olevasta tilasta aletaan periä vuokraa. Jos vuokran määrä vastaa tilaan kohdistuvia todellisia

kustannuksia, ei synny verotettavaa tuloa, mutta ylimääräistä byrokratiaa kyllä. Emme pidä tällaista toivottavana kehityssuuntana.

Työsuhdepolkupyörien verovapaa etu

Osana kasvutoimien rahoitusta hallitus päätti poistaa työsuhdepolkupyörien verovapaan edun. Veroedun poistumiseen ehdotetaan siirtymäaikaa, ja muutosta sovellettaisiin vain polkupyöräetuihin, joihin työntekijä ja työnantaja olisivat sitoutuneet kehysriihessä tehdyn päätöksen julkaisemisen jälkeen. Muutosta sovellettaisiin siten etuihin, joiden käyttöönottoon työnantaja ja työntekijä olisivat sitoutuneet 24.4.2025 tai sen jälkeen. Tätä ennen sovittujen polkupyöräetujen osalta verovapautta sovellettaisiin sopimuskauden loppuun saakka.

Työnantajan antama polkupyöräetu säädettiin verovapaaksi 1 200 euroon asti vuoden 2021 alusta voimaan tulleella lainmuutoksella. Hallituksen esitysluonnoksessa (20.8.2020) eduskunnalle laeiksi vuoden 2021 tuloveroasteikosta sekä tuloverolain muuttamisesta ja väliaikaisesta muuttamisesta ehdotettiin työsuhdepolkupyöräedun verovapautta 750 euroon asti vuodessa siten että käytetty etu vähentäisi työsuhdematkalipun verovapaata enimmäismäärää. Hallituksen esityksessä eduskunnalle laeiksi vuoden 2021 tuloveroasteikosta sekä tuloverolain muuttamisesta ja väliaikaisesta muuttamisesta (HE 142/2020 vp) edun verovapautta oli nostettu 1 200 euroon. Verotuen kustannusarvioon todettiin liittyvän huomattavaa epävarmuutta käytettävissä olevien työsuhdepolkupyörien lukumäärää koskevien tietojen puuttuessa, mutta verotuottovaikutuksesta esitettiin esimerkki, jossa 10 000 henkilöä hyödyntäisi etua, jolloin verotuottomenetyks olisi noin neljä miljoonaa euroa.

Polkupyöräetu on osoittautunut hyvin suosituksi ja noin kymmenen kertaa suosittumaksi kuin lakia säädettäessä ennakoitiin. Lausuttavana olevaan esitysluonnokseen sisältyvän arvion mukaan noin 109 000 henkilön arvioidaan saavan työsuhdepolkupyöriin liittyvää verotukea vuonna 2026. Etu on synnyttänyt myös uutta yritystoimintaa, ja sen poistaminen yllättäen vain neljä vuotta sen säätämisen jälkeen merkitsisi poukkoilevaa veropolitiikkaa, jota tulee välttää ja jota alan toimijat pitävät kohtuuttomana. Yritykset eivät ole voineet ennakoida muutosta, ja onkin hyvä, että esitykseen sisältyy ehdotus siirtymäajasta.

Mikäli uudelleenarvioinnin jälkeenkin polkupyöräedun verovapautta ei katsota perustelluiksi säilyttää, sekä etua tarjoavien työnantajien, pyöräliikkeiden ja -operaattorien että etua käyttävien työntekijöiden näkökulmasta olisi kohtuullista pidentää ehdotettua siirtymäaikaa vähintään parilla vuodella. Yritykset suunnittelevat liiketoimintojaan ja investointejaan pitkäjänteisesti, ja äkilliset muutokset verotuksessa heikentävät luottamusta ja luovat pahimmillaan kasvua estävää epävarmuutta yrityksissä.

Esitämme siksi, että muutosta sovellettaisiin polkupyöräetuun, jonka käyttöönottoon työnantaja ja työntekijä ovat sitoutuneet 1.1.2028 tai sen jälkeen.

Ehdotettu sääntelyratkaisu johtaisi siihen, että työnantajilla olisi siirtymäaikana käytössään neljään kategoriaan kuuluvia polkupyöräetuja, mikä kasvattaisi hallinnollista taakkaa. Jatkovalmistelussa olisi perusteltua arvioida mahdollisuuksia yhtenäistää yhtäältä leasingsopimuksen kautta järjestetyn polkupyörän ja toisaalta työnantajan omistaman polkupyörän verokohtelua.

Jatkovalmistelussa olisi lisäksi hyvä kiinnittää huomiota konsernin sisäisiin järjestelyihin ja liikkeenluovutustilanteisiin. Katsomme, että työnantajan vaihtumisella tällaisissa tilanteissa ei tulisi olla vaikutusta polkupyöräetuun siten, että uuden sopimuksen katsottaisiin syntyneen. Myöskään pyörässä olevan virheen perusteella tapahtuvan pyörän vaihdon vastaavaan ei tulisi vaikuttaa etuun siten, että uuden sopimuksen katsottaisiin syntyneen.

Ottaen huomioon polkupyöräedun nykyisen suosion voitaneen pitää selvänä, että työnantajat tulevat sitä edelleen tarjoamaan. Edun muuttuessa veroalaiseksi työnantajayrityksille olisi tärkeää, että ennakkoperinnän menettelyt olisivat mahdollisimman yksinkertaisia ja kaavamaisia. Tätä tukisi se, että Verohallinto vahvistaisi luontoisetujen laskentaperusteita koskevassa päätöksessään arvon polkupyöräedulle. Arvostaminen voisi perustua tiettyyn prosentuaaliseen osuuteen polkupyörän hankintahinnasta. Kunkin pyörän osalta arvo pysyisi vuotuisesti samana.

Ehdollinen lisäkauppahinta

Tuloverolakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että luovutusvoitto verotettaisiin luovutussopimuksessa sovitun ehdollisen lisäkauppahinnan osalta sen verovuoden tulona, jona lisäkauppahinnan suorittamisvelvollisuus ja määrä ovat vahvistuneet.

Ehdotus on perusteltu ja kannatettava, koska muutoksen myötä verovelvollisen olisi nykyistä helpompi arvioida sitä, minkä verovuoden tulona ehdollinen lisäkauppahinta verotetaan. On myös hyvä, että säännöskohtaisiin perusteluihin on lisätty esimerkkejä. Esimerkeissä lisäkauppahinta on sidottu tilikauden voittoon. Jatkovalmistelussa esitykseen olisi perusteltua lisätä esimerkki myös tilanteesta, jossa lisäkauppahinta on sidottu yrityksessä tapahtuvaan työskentelyyn. Erityisesti rajat ylittävissä tilanteissa voidaan käyttää erityyppisiä lisäkauppahintaehtoja, ja myös rajat ylittävästä tilanteesta olisi hyvä lisätä esimerkki tai esimerkkejä.

Ulkomailta tulevan palkansaajan lähdeverotus

Avainhenkilölain mukaista yleistä avainhenkilön lähdeveroa ehdotetaan alennettavaksi nykyisestä 32 prosentista 25 prosenttiin. Ahvenanmaan maakuntaan kunnallisveroa maksavan ulkomailta tulevan palkansaajan osalta lähdeveroa ehdotetaan alennettavaksi 7,3 prosenttiin. Vuonna 2025 keskimääräinen kunnallisveroprosentti Ahvenanmaan maakunnassa oli 17,7 prosenttia. Tällöin lähdeveron ja Ahvenanmaan keskimääräisen kunnallisveron yhteismäärä olisi 25 prosenttia. Lisäksi lakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että muiden edellytysten täyttyessä, myös Suomen kansalaisten on mahdollista päästä avainhenkilölähdeveron piiriin enintään 24 kuukauden ajaksi.

Muutosten tavoitteena on edistää ulkomailla asuvien erityisasiantuntemusta omaavien henkilöiden tulemistä Suomeen. Ehdotukset työnteon kannustimien parantamiseksi ovat kannatettavia. Koska muutokset alentaisivat avainhenkilöverotuksen piirissä olevien verovelvollisten verotusta verotusmenettelylain mukaisen verotuksen piirissä olevien verovelvollisten osalta selvästi, se lisänee osaltaan Suomen houkuttelevuutta erityisosaajien keskuudessa. Lähdeverotus olisi jatkossa kannattavaa kaikilla avainhenkilölain edellytykset täyttävillä tulotasoilla, mikä parantaisi verotuksen ymmärrettävyyttä ja johdonmukaisuutta. Koska sääntely koskisi jatkossa myös Suomen kansalaisia, muutos voisi mahdollisesti kannustaa myös keinotekoisiiin järjestelyihin veroedun saamiseksi.

Säätämisyjärjestysperusteluissa todetaan, että ehdotettujen muutosten tavoitteena on edelleen lain alkuperäinen tarkoitus eli houkutella Suomeen erityisosaamista omaavia asiantuntijoita tuotannon, elinkeinoelämän ja tutkimuksen kehittämiseksi. Edelleen todetaan, että tarkoituksena on lisäksi ollut saada Suomeen osaamista, jota täällä ei ennestään ole ollut, jolloin ulkomailta tullut asiantuntija ei kilpailisi Suomessa jo asuvan asiantuntijan kanssa samoista työpaikoista. Tällöin eriarvoista kohtelua Suomen kansalaisten kesken ei tosiasiallisesti syntyisi. Esityksessä todetaan edelleen, että hallituksen näkemyksen mukaan lakiehdotukset voidaan käsitellä tavallisessa lainsäätämisyjärjestyksessä.

Kun otetaan huomioon, että avainhenkilöverotusta ehdotetaan alennettavaksi seitsemällä prosenttiyksiköllä ja että sitä sovellettaisiin jatkossa myös Suomen kansalaisiin, asiassa olisi nähdäksemme suotavaa pyytää perustuslakivaliokunnan lausunto.

Kurki Laura
Suomen Yrittäjät ry